

El Matagorda

10 centims

—Es diu Rosita.

—I que és, nen o nena?

IRIS-PARK

Valencia, 179

DISSABTES
Balls extraordinaris

**DIUMENGES i
FESTES**

Tarda i nit
Grans Balls de disfresses
Grandiós Programa de
BALLS MODERNS

SALÓ JAPONÈS

Rambla Canaletes, 7 **AL PETIT**

- Telefon, 1871 - **PELAYO**

Aperitius i Sopars — Fox-trot

*Bons ballaires: sols la gent de gust
va al Japonès*

RESTAURANT DE PRIMER ORDRE

COBERTS 5 PTES.

ORQUESTRA VERDURA

Restaurant EXCELSIOR

Rambla del Centre, 34

Telefon 4143

Tots els dies, aperitit
et soupers-tango, pre-
nent part:

Isabel Moreno
Princep de Cuba
Malatzoff, etc.

**Restaurant de primer
ordre**

**Lloc preferit pel públic
elegant**

EDEN CONCERT

Assalt, 12

Telefon, 3332

TOTS ELS DIES, TARDA I NIT

Grandiós èxit de la monísima artista

Eugenia Roca

Les Papillons

Lily Tresor

Chisperita

Gloria Nardi

Floriana

Napolitana

i altres 40 belles artistes

**A Barcelona no hi ha cap persona
de gust que no frequenti l'EDEN.**

**Empresa
Bohemia**

TEATRE ELDORADO

Gran èxit de la genial cançonetista **RAQUEL MELLER**
Succés de la monumental pel·lícula **FEDORA**, sublim creació de
FRANCESCA BERTINI

CINE BOHEMIA

Les Millors pel·lícules són estrenades en aquest Cine

PALACE CINE

El més elegant i distingit :: Pel·lícules exclusives

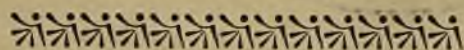
TEATRE CONDAL

El Cine més gran i més concorregut del Paral·lel
Estrenos diaris

BOHEMIA MODERNISTA

La millor i més gran sala de ball de Barcelona
Grans balls tots els diumenges i dies festius tarda i nit
* * Els més grans balls de disfresses * *

La Criolla

Lliçons de balls moderns

Primera a Barcelona

Aribau 35, café i Concell de Cent, 263

Ests noia de gust i bones, tans el lit hense musica

"LAS ONCE PUERTAS"

Ronda de Sant Pau 55 i Cera, 44

Llista per a matrimonis ben i mal avinguts-Cadires per a assegures-Armaris llunatices-Taules per a dinar, sopar i esmorçar-Matalassos per a matrimonis de llana, quadros pintats al oli, Somiers sense orquestes, còxins llans, ploma, miraguano, Lavabos, Tocadors (no de guitarra) Tamborets Bufets, Trinchants, Silleries i mil millions de pessets mes, Portiers per a montar pisets al districte sis... i sis altres

Entrin per la porta que vulguin

DIMENYES I FESTES, TARDÀ I NIT, BALL DE SOCIETAT

Febrer en el jardí d'Hivern

Balls de màscara espectaculars 13, 20 i 27 Janer i 3, 10 i 17

RONDA DE SANT ANTONI, 62 i 64

VENUS SPORT PALACE-BALL

AU CABARET DU TANGO

Rambla del Centre, 12

«Café Rio de la Plata»

Cabaret a l'estil dels de París - Centre de reunió de l'aristocràcia de la nit - Les nou hores de "grimegia" nocturna-Alegria, tango i locologia - Si voleu pasar cinc minuts fora del món, visiteu el tipic **CABARET DU TANGO**

Telèfon, 1195

Fàbrica de llibres ratllats i papereria

FRANCESC SALELLAS

* * *

Gorts Catalanes, 644

: Telefon, 3514 : **Barcelona**

TABARIN MORITZ

APERITIU I SOPARS TANGO tardes i nits

Están preparats 10 succulents ressopons amb ballaruga i gatzara, Tzigans Corella, Salens independents, Carta variada

Gran éxit de la sensacional parella de ball

LOS DEL PLATA

SEPÚLVEDA, 22 i MONTANER, 214

Telèfon 2044

GRAN IMPERIO

RONDA DE SANTPAU, 34, 36

Telèfon, 4584

GRANS FUNCIONS DE VARIETÉS

TARDA I NIT

Aperitiu tango, a les 7 - Souper tango,

- apres minuit - Orquesta de Tzigans -

ENTRADA LLIURE

El més elegant Concert

El més distingit foyer

GERMANES OLIVER

BLANCA DE NAVARRA

BARCELONA, 10 de Febrer de 1917

ASSOCIACIÓ: Taberna «La Catedral». Lleona 14, de 7 a 8 1/2, tarda.
Tota la correspondència, tant de col·laboració com administrativa, dirigir-la a aquesta Admció: Concell de Cent, 317. 1. 17

PREUS DE SOTSCRIPCIO

Espanya: trimestre. Ptes. 3
Estranger: Està massa malament, per ara.
La responsabilitat dels treballs a càrreg dels autors.—No's re-
tornen els originals.

Margot

30 centims

El gueto m'ha portat al ball de màscares. M'hi ha portat disfreçada de madrilenya, (*a la cuenta* les madrilenyes no són dònesh com totes les altres). Amb un *mantón* de Manila més florit que'l jardí d'una torra de Valcarca, amb una pinta d'aquelles que no s'acaven mai, i que, clavades al monyo, semblen un adorno més del pentinat.

Jo no hi havia estat mai a un ball de màscares. Tot allò del xampany, de la música dels músics i de la música de les rialles, de l'alegria, sobre tot de l'alegria boja dels balls de màscares, és una *macana*.

Això de *macana*, que és una floreta del país dels cocos i dels lloros ho he après del meu procurador que, com a home de carrera, coneix catorze paraules de cada llengua. — Doncs, sí: és una *macana*, un *timo*, un desengany. Un ball de màscares es la cosa més trista del món; la més aborrida. Aquest ball ont me va portar el gueto se celebrava en un *Music-Hall*. La sala, neta d'aragonesos i soldats d'aquells que demanen la *rumba*, estava bruta de *confetti* i serpentines. A dalt de l'escenari, en comptes de cupletistes, els músics suaven com a dimonis tocant tangos d'aquells que fan doblegar les cames i valsos tristos per a gent reposada. Als palcos unes dònesh disfregades, com sempre, uns homes sense disfregar que bebién gaseoses i s'empaitaven tirant-se paperets i serpentines al cap, i escandalitzant i rient fort com si complissin una prometensa: la prometensa d'alegrar-se uns quants dies, i deixar el negoci de banda per a dedicar-se a fer la bestiola entre moços de cafè, cupletistes, vi d'Alella, bistecs i alguna conquesta de segona ma.

En un palco un home, — el procurador me va dir qu'era adroguer i tirava per a regidor, — cridava amb veu d'arrenca queixals. En un altre, la estrella s'atipava d'arroç a la valenciana. I la música seguia, i seguien els crits, i la murga i el divertir-se que allò era un no acabar mai i una pena de que no s'acavés d'una vegada.

— Laura! Demani lo que vulgui, el cor, l'ànima, la sang, la vida, billets, joies, *joie-gras*, un barco, una ciutat; què vol, digui, a cambi del seu amor?

— Una sola cosa, don Joan, portim a la *Casa Cortés* i deixim triar: és el somni d'aurat de totes nosaltres.

CASA CORTÉS

Comte de l'Assalt, 13-BARCELONA

Perlumeria, guants, pellis, regalos etc, etc.

NITS de "MARGOT"

Aquesta setmana podriem qualificarla de humida; tres dies amb les seves nits corresponents plovent de una manera desconsiderada, treuen l'humor a qual-sevol... a mi les humitats no'm resulten perquè embruten massa.

Sense humor d'anar a banderejar per aquests mons, restava sola i aburrida a casa, quan m'en tregué la Enriqueta per a anar a donar el vol. Anarem al

Cupó IRIS es el mellor

FOLIES:

La Perlita, com sempre ingenua, candorosa i netíssima, s'emporta les simpaties dels *corrits* de 15 anys per amunt.

La Nacra, antiga coneguda nostra, balla i canta. Verament, amb tot i que som enemics irreconciliables d'ella, havem de reconèixer que ho fa molt bé i que en ella hi ha pasta de gran *coupletista*: el físic, adora-ble, la estatura, els gestos i sobre tot, aquells jocs d'ulls que son el deliri de la *foule* que brama de gust i de desitgi..

Sortim amb aquesta impressió i anem al

ALCAZAR ESPAÑOL:

La Renaud

Entrèm quan surt una senyora que amb tot i dirse *Renaud* no es cap anunci d'automovils; ens canta una cançó amb intenció delictiva i pensèm desseguida amb aquell que per ella es va suïcidar a Valencia. Si al gú ho int ntes aquí, jo, MARGOT, ho impediria en-care que hagués d'anar al *pal*.

Ràpids anem a la

BUENA SOMBRA:

A veurer aquest prodigi de la *Niña de los Peines*.

Es notabilíssima a la *par que xata*; quan comen-ça amb els *gíptos* veiem com en somnis tots els monuments de Sevilla; sentim el plorar sentimental i melancolic de la guitarra, que ens fa tremar de joia, i sentim aquelles buleries que ens posen en estat casi catalèptic... tornarem a parlar-ne llargament perquè la impressió fou tan fonda que tenim de donar temps a que surti a la superfície.

Després d'això decidim anar al ball de

LA BOHEMIA:

Ai fills! i que bé ens varen rebre!... En Cancio, al sapiguer que MARGOT era a la *Bohemia* li volgué fer els honors, i posà una llotja de propietat a sa

disposició junt amb un parell de botelles de *Chicquot*; mercès! Allí, entre la turba *multa-multicolor*, entre els devassalls de serpentine i *confetti* poguerem saludar a n'en Ricart, soci fundador de «La Canuda», «La Serpentina», «La Paloma» i «La Bohemia»... 84 anys de ball continuu li donen un aire d'home enterat que fa desgracies; porta unes camises escotades, tan esco-tades, que quan marca postures *castizas* deixen veu-rer fins el melic. Dona conferencies circunstancials a les mocetes principiantes amb tot i que ha tingut *relacions* amb totes les avies llurs!

La florista de l'Alcazar (180 kilos)

espiritual de MARGOT) i una pila de nois tendres que ho ballen tot com a fox-trot... Fins el tangoll! Aquests nens hauràn d'anar molt a cà'n Masquefa si volen arribar fins a les Planes... de MARGOT!...—

Després anarem a pendre un refrigeri al

Cupó IRIS es el mellor

SALÓ JAPONÈS:

Centre de les nostres lluites pseudo-amoroses i llòc ont hi serveixen amb promptitut i certa econo-mia, mercès als desvetllaments del senyor Papitu. Hi trovarem a faltar a la Dyna (a) *Mlle. Delirios*; ens diuen que és a Valls amb en Geo del Born, amb l'idea d'estudiar als Xiquets i montar-ne un número. La florista, tan simpàtica i agradosa com sempre, ens regala un *bouquet* de violetes i no ens demana cap ralet per a anar al *W. C.*

Cansades d'aquestes caminades amb auto-taxi, arrivem a casa mortes i amb ganes de tot menys de dormir com Déu mana... res... l'excitació natural!

GYRANO

La galanteria d'en Minguet

La Modelo es diverteix

Qui és en Minguet? — La Modista. — La Juguesca. — La «Modelo»'s diverteix. — La ensarronada. — En Minguet «jarouches». — Galanteria d'en Minguet. — Les conseqüències.

Qui és en Minguet? Nostres lectors i lectors el coneixen molt de vista. Calvo, d'edat entre els 30 i els 50: ni alt, ni baix, ni sec, ni gras; ni ros, ni brú; es una mitjanja en tot, fins en el ball, ont no ha arribat a sapiguer ballar un tango, malgrat les lliçons rebudes.

Es un sant varó que's dedica a *frabricant* i es de aquets que volen introduir en la trama de la seva vida qualques fils de *corrit* per a treures el baf enso-pidor d'empeses i indianes; ademés, sempre porta el contafils, (de níkel) a la butxaca. Amb tot, l'ànima de Sr. Esteve presideix totes les seves facecies i elucubracions amoroses.

Llocs hont actúa? tots, tots els llocs hont l'amor hi te sucursals borsàtils per a *negociacions sexuals*.

La modista? no podem aixecar molt el tupid vel de discreció que cobreix a n'aquesta respectable senyora; aixecat no més, sabrem que es casada; ni guapa, ni lletja, ni jove, ni vella, ni rossa, ni bruna, ni prima, ni grossa; te el seu taller en una via del Eixamplis que partint de la Plaça dels Apits va de dret cap a Gracia, la vila creadora de les moces més hermoses i curvilínies del pla i de la montanya. La modista te certa debilitat, honesta per xò, per a en Minguet. Per què? per què li proporciona parroquia, aquesta parroquia que no mira treves i per què son germans d'ànima mercantil; ademés li rebaixa, a n'ell, el 10 % de totes les factures... això significa *al-hança purament financiera*.

En els tallers, agrupament xamós de testes rialles i rialles reprimides que com un raig de sol alegren les austeritats del obrador. Les rialles son reprimides per a no despertar a la Senyora que fa la sesta i no destorbar al marit, que vetlla les finances del negoci fent comptes a la taula del menjador i passant els comptes a la minyona.

Odore di femina caracteristic embauma tots els recons del taller; patrons de paper penjen, agrupats per

formes, de les parets; retalls de gassa i altres estofes i embolics de fils multicolors maticen el mosaic del sol; entre-mig, la lluisor tímida d'alguna agulla del 12 amb hernia de gravetat incurable; un gat eunuc gras i inexpressiu dorm sobre un abrig de vellut del nord mig acavat, esperant les dolceses de la falda de la aprenenta més petita, la que porta aigua de la font, acompanya a la minyona a la plaça, ajuda a pelar patates i fa altres mecàniques completament allunyades del noble art de vestir i despullar.

Entra la Modelo; com si diguessim la Venus del taller, les formes de la qual, de una estètica casi perfecta, son acariciades per les parroquianes 18 hores cada dia amb l'excusa d'una arruga insolent, un farbalà de gairell, d'una puntilla encongida i una embasta indiscreta.

La Modelo es una fembra adorable; gracil, gatuna, amb converses d'expressions lluminoses com les rodes finals de tots els focs d'artifici. En el taller hi ha la calma d'una sesta... les cabelleres multicolors s'acosten a n'ella i li pessigollejen les galtes; ella riu enjoguescada i inquireix la nova facecia que portarà explossions sanes de gresca i d'alegria...

— Em sembla que estic embrassada...

— Si que'ts desgraciada, puix precisament ara tornen a venir els vestits estrets.

FONÓGRAFOS

Al comptat, ptes. 60.- A plaços, ptes. 72. 6 ptes. manuals

NEW-PHONO

AMPLE, 35 i 37 - BARCELONA

Deman'la catàleg general

—Sabèu que he pensat, noies?—espectació— doncs, telefonar an'el Minguet (les noies ja'l coneixen) que vingui a buscarme en cotxe, i després donar-li mico... que vos aposteu que ho faig?—Veus, crits, rialles argentines, el gat fuig esporuguit trepitjant groller una brusa de gassa de seda amb viso blau pàlid... La veu de la mestressa, enrogallada per la son:—Que no volèu callar, noies? després vetllareu fins a les dugues!!—Calma momentània i després el soroll precipitat de una màquina «Singer» que fa repunts d'adorno; després xiu-xiu, negacions, afirmacions i duptes, la *Modelo*, riallera surt del taller i al cap d'una estona torna amb una expressió ironica i triomfal.—Noies, heu perdut el duro en Minguet vindrà a cercarme en cotxe.

Son les 10. En Minguet, després d'haver anat al seu *picadero* a posarse la roba interior de luxe i d'haverse perfumat amb *Pompeia* sortint del bany purificador, va al Circol de Caçadors o Ecuestre i pren un cupè de comoditats comprometedores; arriba tenorisc devant del taller i espera tot donant instruccions definitives anel cotxer; surt la *Modelo*, s'atansa i rient irònica li diu lo de la juguesca. En Minguet sorprès, posa cara *feroce* i prega i amenaça, el cotxer s'aguanta ferm les ganes de riure, i quant la *Modelo* gira cúa, per a anar amb el seu xicot que la espera impacient a la acera del davant, en Minguet s'adona que'l mirador està ple de mocetes que riuen sorollosament; pert els estrebs i puja al taller i truca impacient d'una revolada, emsemps que interiorment diu les coses més netges e insultants del diccionari del mal parlar. Entra, crida, surt la Senyora, i aquesta, aguantant-se les ganes d'esclafir en una rialla, desapareix cap al taller per a inquirir i castigar.

El resultat: *La Modelo* despedida junt amb tres hermoses *oficiales* i quatre *oficiales* mes i dues aprenentes castigades amb un mes de vaga forçosa!!

El cronista fou objecte, una vegada, d'una broma molt semblant i en lloc de queixarse a la mestressa va enviar galantment, un pom de flors a cada una de les interventores en la broma. Al fi, aqueixes femelles que cada dia admirem embadalits per nostres carrers i places, son acreedores a una flor de galanteria i admiració... pensem que trevallen catorze hores cada dia, i les llurs bromes son tan gentils com ignocentes!...

AGULLÉ

Romantics d'ara

Full del dietari d'un romantic (1)

Estic trist, estic molt trist. Estic més trist que una llesca de pa amb oli, més trist que un cafè a l'hora de tancar, més trist que un poeta trist, més trist que'l «Refectorium». M'ha guillat la dona! Això ja no m'havia de venir de nou. Totes les dones guillen un dia o altre, i la que no, és perquè no pot guillar. La meua ademés, que havia tirat per a mal cap i era castiga com una mala cosa, ja m'ho deia:

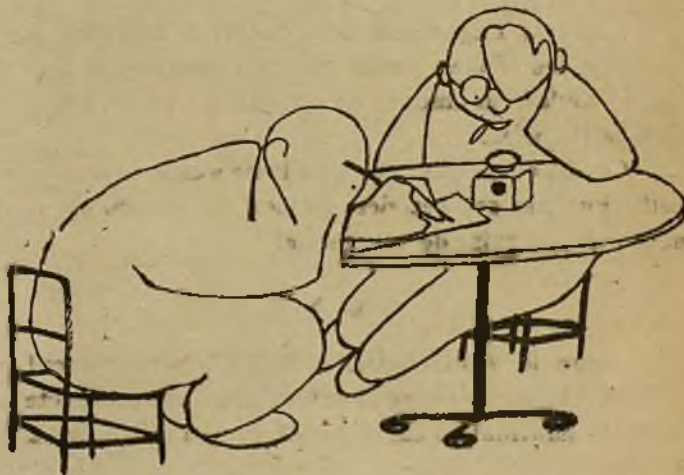
—Jo t'estimo, nano, t'estimo molt. Ets el rei! Però et faré el salt. Me sabrà greu, no te l'hauria de fer, però t'el faré. Soc aixís, jo. També'm sab greu ser aixís, pero no hi puc fer més.

Ara estic sol. Si fos poeta'm quedaria el consol d'esbravarme en versos que després enviaria a l'Almanac de la *Esquella*, però no en soc. Corro tots els llocs ont havia corregut amb ella i no la trobo en lloc. I desde que ha fugit del meu costat que plou. En el meu cor també hi cau un xàfec que fa fredat. Aquesta nit, per a consolarme, men he anat al llit de la raspa. Però no m'he consolat. És molt poca cosa la meua raspa per a curar la meua tristesa, la meua solitud.

Què'm passarà, Deu meu? Què serà de mi? Me haurà de casar per la iglesia, perquè també la *propia* em faci el salt,—i aquesta vegada per a tota la vida— o si'm vull divertir, m'hauré de posar soci d'una *paternidad* republicana.

No sé què em reservarà el destí. No més sé que estic molt trist, que tinc un encostipat de tristesa que no mel puc treure de sobre.—WILLY

(1) Al tren, en un vagó de segona, hem trobat aquesta fulla del dietari d'un romàntic. Com que el cronista també es una bestioleta molt romàntica li ha fet gracia i te la ofereix, llegidor.

—Ahont dorms are, Joan?

—No tinc direcció, dormo a la lista de correus.] |

—Però tu, Maria, no tens cap amor?

—Sí però ell, l'interessat no ho sab; és el cuiner del «Cosmos», no el conec i l'estimo: fa uns menjars tan refinats que me'l figuro com un àngel.

COSMOS-BAR
RESTAURANT - XACOLATERIA

SALONS PARTICULARS

Plaça del Teatre,

Telèfon, 7294

OBERT TOTA LA NIT

...mais qu'est ce que ne dit on pas? la fable est un champ sans limite et on dit...

...Que le pif de «Cyrano» prend de jour en jour des proportions inquiétantes. Si tous ces charmes sont en rapport, on pourra bien tôt mettre tous les pur sang au rancart.

A propos nous venons de recevoir une communication d'une pucelle nous demandant l'a dresse de ce jeune étalon.

...que le danseur L... nous plaque pour aller déguster les pruneaux... sous les drapeaux.

...Pourvu qu'il n'aveale pas les noyaux?

...que la Phalène la belle danseuse macabre, a déguerpi des «Folies» parce que le régisseur (un nez-percé) voulait lui chipper sa «colombe» et se l'offrir aux petits pois...

On dit aussi que pour qu'elle ne s'enfuie pas, la belle Phalène se met des graines de sarasin sur le nombril... en guise de mangeoire!

...que le contrebassiste Mr. P., certainement très célèbre à l'Eden, ne chantera plus sa predilecte chanson «Matinatta» car il paraît qu'il a mis sa voix au clou.

Mes beaux Messieurs,
mes belles Madames,
ayez pitié de mon triste sort...
ma voix qui faisait de si belles gammes
vient de se casser le grand ressort.
Couic!...!!!...!!!...

...que l'émotion qu'éprouve S. l. t. de l'Alcázar sur le tremplin; quand elle chante ses chansons, n'est pas seulement due au succès que lui accorde la «Bande Margot» à grands cris... Nous croyons que P. l doit en savoir quelque chose...!!!

...des tziganes Mrs. Boza-Sanginés-Mora and C.^o qu'ils veulent se déguiser en courant d'air aussitôt la guerre finie, parce qu'ici les Mrs. galetteux meconnaissent les usages...

...que ce charmant et sympathique cubain qui se fait appeler «B. b» est sur le point de faire une découverte sensationnelle. Il s'agit de l'extraction de Whisky des vulgaires péteux cuits...!!!

...que l'élégant J. l. G. m. n. z. est de nouveau en hausse; il à étreigné en 15 jours, 18 costumes et 32 chapeaux de la maison Lok.

...qu'on trouve étrange l'absence trop prolongée du mari de la femme de Loth... nous savons particulièrement à quoi cette absence est due: il est en train de monter 1532 succursales de sa renommée affaire et en plus il est très occupé avec l'acteur Puga.

Dernière heure

Le Prince de Cuba nous quitte; malgré les efforts qu'a fait pour le retenir la Direction de l'Excelsior: il va à Madrid pour toucher 5.000 balles par jour (nuit comprise); nous sommes désolés de son départ! Mercredi soir; lui et Germaine s'amènèrent à notre redaction-palaco, avec l'auto «Ideal» de Cristóbal (prière de ne pas le confondre avec Cristóbal Calón), de Dora and C.^o.

Cela va sans dire que le gaspillage de Moët fût énorme. S. A. le Prince de Cuba n'est pas un danseur à la manque, quoi!

Germaine a maigri 24 kilos en 2 jours, et Dora; et Cristóbal and C.^o en sont touchés et... retouchés!

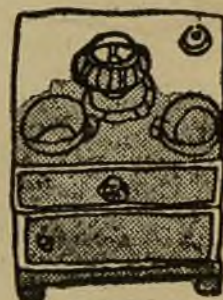
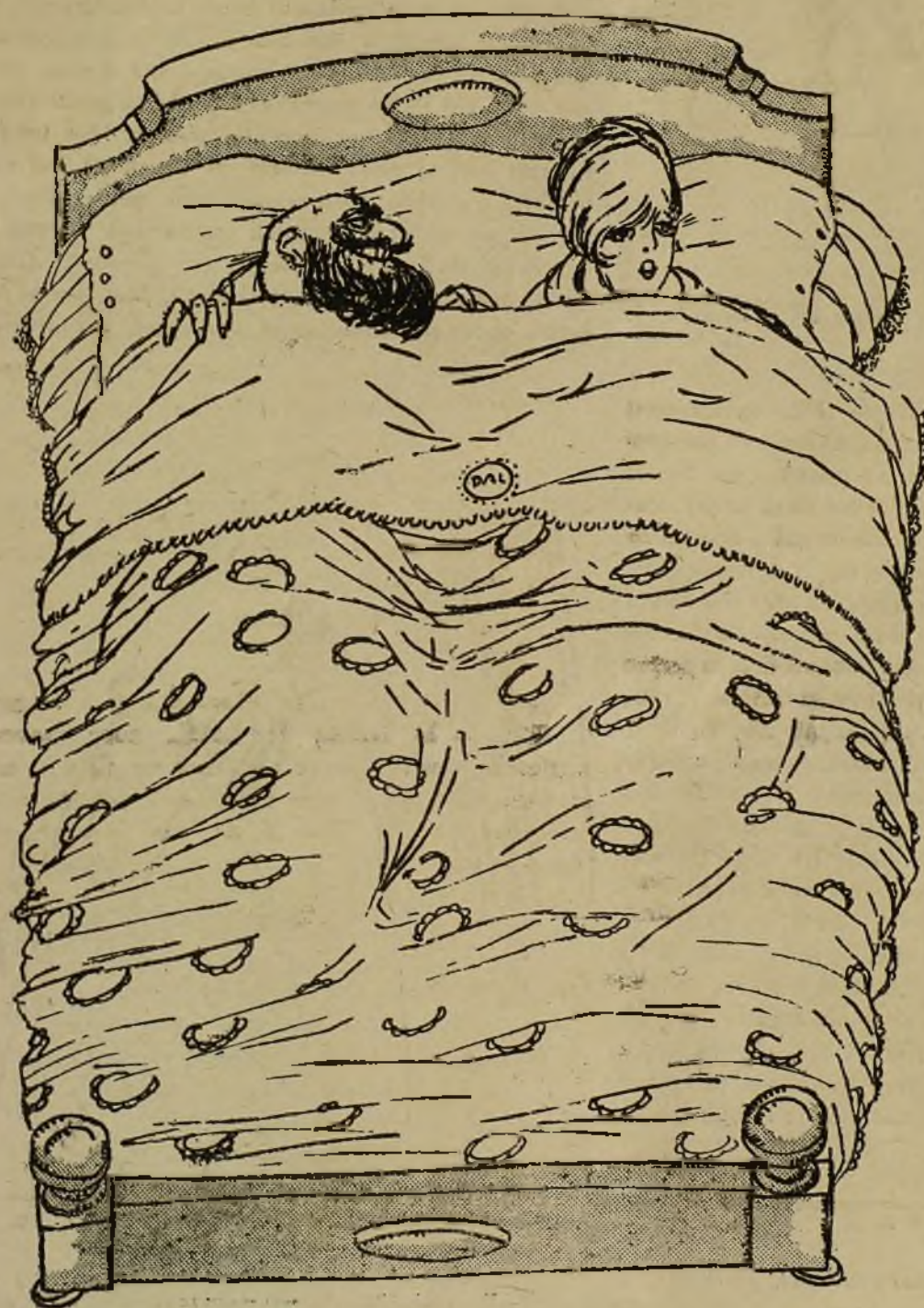
—Digui guardia, ont cau el carrer Quintana?
—Ja he diquelad ahont van vostès. A
menjar ostres a
LA OSTRERA MODERNA: Quintana, 7.

OSTRES I MARISCOS

VENDA I DEGUSTACIÓ

OBERT DIA I NIT

DESPRÉS DE LA BATALLA

—Estic rendida, morta, i després diràn que l'unlò fa la força...

Se la sapiguer:

La Breu historia tràgic-còmica del «Folies».—Els amors de un metge.

Ell, petit, amb gafes i que té la clínica molt aprop de can Moritz, fadigat segurament de les assiduitats de la femella que usufructúa, va decidir (amb tot i la pluja i potser a causa de la pluja) anar a expansionarse al *Folies*. Home de gust, acostumat fa temps a les lluites amoroses, tria i remena entre la gloria i les perles de les artistes. La grimegia estava en el seu plè quan, com un cavall desbocat feu irrupció en el foyer, gelosa com una pantera, la seva *propia* que de *Crisàlida* se convertí en vespa furiosa... tant menut com és ell, encara en devingué més quan la vespa el perseguí i tregué de sota una taula a copia de picades ravioses i continuades. L'escàndol fou enorme; ella, acabà el diccionari de insults, d'aquets insults en els que hi surt la mare. La mare de una artista, la més ingènua i candorosa, rebé de part d'ell i ell de part de la *Crisàlida*, ànant les gafes per terra... res, un camp de batalla complert amb ferits i tot... Acabà la grimegia a la delega... eren 26! El delegat decretà el *despejen* i tothom desfilà..., conten les cròniques que'l metje demanà una parella per a que'l protegís contre les ires d'ella... el delegat li denegà el favor... i una farmacia de la Ronda de St. Antoni acabà l'arnica.

❧ ❧ ❧

Que la Pilar i la Carlota van fer les paus.

Sí, senyors; després d'haver estat renyides un quant temps, per vintèna vegada, aquestes dues

matrones respectables varen fer les paus l'altre dia. No cal dir com ens en alegrem i estem segurs de què amb nosaltres sen alegraran de tot cor tots els nostres llegidors i llegidores, perquè era una cosa que trenca-va'l cor, veure com aquestes dugues senyores estaven distanciades l'una de l'altre, per una mala intel·ligència sense importància, per un futil malentès. Per cert que la reconciliació de les dugues distingides dames fou segellada per una acció de generositat que si prova l'esplendidesa innata d'una d'elles, per una part, per l'altre part prova també la gentil condescendència de la que acceptà l'obsequi. En tercer i darrer lloc, de totes maneres, el beneficiat fou un porter... que aixís passa sempre entre persones aristocràtiques quant s'obsequien mutuament; al cap i a la fi són els llurs criats els que sen aprofiten. Aixís queda demostrat, entre gent *comme il faut*, que ni els favors es fan per humiliar ni s'accepten per interès.

—La música ha progressat molt; te el fonograf, el piano electric... en cambi la pintura està endarrerida...

—Ja tens raó, ja. Sembla estrany que encara no s'hagi inventat el pintor electric.

Manelet.—No, *Rosita*, nó, tú estimes un altre home!

Rosita.—T'equivoques, *Manelet*, mentres tinguis tant gust amb les corbates seré teva únicament.

Manelet.—(Apart).—Gracies Camiseria Bellfort Gracies!

Camiseria Bellfort

Call, 3 i 5

SUCURSAL, ARCS, 2

Bon gust, genres inmillorables i bons

Un escàndol als Sabatinos

és que «El Liberal». — Xiscles a mitja nit. — Frares, lladres i serenos. — Potser sí, potser no. — Una estació de radiotelegrafia. — Un «convent-cooperativa».

Veritablement Barcelona comença a ésser ciutat de certa importància.

El *Liberal*, el nostre germà en informacions, cada dia ens dona compte de successos en ciutat gran. Ara mateix ens parla dels frares de Pompeia, aquells frares de la Diagonal que son els més decidits protectors de can Verdura, en quals claustres va haver-hi una de trets i de bullit que semblava l'espectacle del *Bar del Centro* en un dia de animació i xibarrí.

Rès, que'ls frares comencen a fer-se de novela; de pel·lícula.

Nosaltres, convensuts de que això dels convents és una cosa que porta quelcòm amagat hem començat les indagacions. I hem sabut que...

...Al carrer de Borrell, cantonada a Aribau, s'aixeca magestuosa com un falo de Roma, una torre d'església. La torre no té rès de particular, té campanes, té rellotge, és de mal gust, té campaner... Però lo que sí té de particular és que de nit, a la una, a les dugues, a les tres... se senten xiscles...

Però anem per parts, que les parts son més principal:

Aquesta torre famosa correspon al famós convent de la reial ordre dels Sabatinos, els frares fills de Sant Sabater, monjo del desert que va ésser menjat per un lleó després d'haver escrit les seves memories, màximes, mínimes i sentències absolutories... Era un Sant natural de Vacarices, va neixer sota l'imperi del consul romà Pròculo, i va viure al desert de Lidia sota la vigilància del Triunvir Titolus. Es deia Sabat. El temps, l'espai, el Sant Pare i la *grimegia*, el van anomenar Sabat-er... I del desert a la ciutat, les seves rel·liquies: dos botons de bragueta, un omega i una pipa que va deixar per escurar el lleó, varen venir a parar al carrer de Borrell, cantonada al carrer d'Aribau, ont se veneren i respecten com a cosa santa que són.

Els Sabatinos; com a gent de la dreta, saben que la llei cristiana diu que el negoci es el negoci i que si vols menjar bé, tens de tenir calés, sentència ja feta per el dit Sabat a la grandiosa planuria de Lidia. Els Sabatinos, a la poma que forma el convent, als baixos tenen establert: un Bar, una pentinadora, un *ultramarinos*, un perruquer i un taller de caricaturista. Aquests establiments son el *focus* de l'invasió. De primer enduvi un hom no s'en adona del pel clerical dels establiments, però; poc a poc, un

dia es veu un capellà a la pentinadora, altra dia que, al bar, quan doneu propina us responen: «*El cum spiritu tuo*», i que el perruquer, us diu: «La vol gran o petita la corona?..»

Rès... Que estem ben bé infectats per el clericalisme clerical dels Sabatinos del carrer d'Aribau, i que si arriben a fer un miracle, allò serà un Lourdes; el Lourdes de la «Costanilla de la Ileta», i al tranvia elèctric, per a fer més peça, li posaran cremallera, i En Vallmitjana escriurà una novela sense creencies demostrant que la Verge dels Sabatinos és filla de Gitanos...

Però anem al fet... El convent dels Sabatinos; degut a les botigues, no sembla convent. Es un convent-mercat, un convent-cooperativa. Però si un s'hi fixa, desseguida es veuen les ametralladores. Darrera de la creu bizantino-gudiana de la fatxada s'ovira l'ombra tràgica d'un «llença bombes», que, ai mareta meva, en un Deu nos en guard desfà tota la «Casa del Pueblos», el cap d'En Cullaré i el d'En Pich. I els frares Sabatinos, per estar per casa, porten *tricornio* i llança. Una mena d'alabarders de Jesús. Aquests símptomes no fallen. Aixís lo que no sembla convent, ho és. I es aixís com aquests fanàtics ensarronen al poble. Rès!.. Se té d'ésser anticlerical!..

A dalt de la torre, a la una, a les dugues, a les tres, se senten xiscles. Què serà? Què no serà?.. I un dia ens varem enfilat. Mai de la vida ho haguéssim fet. Tot estava plè de Alemanys, lluios i llegidors de *El Correo Catalán*. Se sentia cada *me-cason Jofre* que deixava esmaperdut. De tant en tant un deia una sentència d'en Xenius. Després, altre se trèia lo que en Belda anomena l'*imperativo categórico*, i començava a assaltar les colines del «mort-home» que un altre ofería pacientment.

De sobte, tots restaren muts, l'aparell de telegrafia Marconi feia: *tris, tris...* L'home de les colines s'aixugava les mateixes i, en el paper, escrivia un radiograma:

—Te, cap a càl *Gráfico*... Es una nova victòria!..

De sobte els lluios, els *germauos*, ens van veure i tot maleint la mare dels sabatinos varem caure de dalt a baix de la torre.

EL CARRETER AUDAC

Els diàlegs amb els grans homes

El Príncep de Sans

La entrevista va tenir lloc al Saló Japonès, el primer cabaret que's troba baixant per la Rambla a mà dreta. Eren quarts de quatre de la matinada. El senyor Papitu tallava a la sala propera. Els tzigans d'en Verduia deixaven anar les notes d'un tango criollo. La Mimí ballava amb un noi tendre. La *Terresita* feia filigranes creuada per aquest gran artista del llapis i de la dansa que's diu Tataret. La Montserrat dançava amb un de l'Agrupació mostrant aquell bé de Deu de cames que tant i tant han fet patir als de Vic, Ripoll i Sant Joan de les Abadesses. Als braços del Príncep de Sans la Faustina, model de virtuts, estant a punt de desmaiarse per lo llauget de la dansa. Aquesta terminà i el Príncep vingué a nosaltres radiant, triomfador...—Hem d'interwieuvar-vos, Alteza—li diguerem. I éll, el bon Príncep, no oposà cap inconvenient.—Are mateix si voleu,—ens digué. Nosaltres, treguérem llapis i quartilles i l'interrogatori comença:

—?

—Me dic Angel, Joan, Josep Margarit i García. Vaig néixer a Sans l'any 1897 de la Era cristiana, essent batejat per Mossen Jaume a la Parroquial Iglesia de Santa María de Sans. De petit, vaig anar a estudi: la ciencia no era per a mí ni jo per a ella. Ademés, dels 365 dies de l'any, 320 feia campana.

Batzen batejat per Mossen Jaume...

amb els del forn del Vidre. Jo era capità dels de de Sans i guanyàvem sempre. Tenia'l cap molt dur

i les pedres n'om fèien mal.

—?

—Als dotze anys vaig perdre la ignocencia. Es a dir, ja vaig perdre material-

ment, perquè's pot dir que fèia ja dos anys que passava males nits. La que asfullà la flor de la meua candidesa era una casada de vintivuit anys. Ho vàrem agafar tots dos amb aital afició que si'm descuido amb torno físic. Després vaix comensar a fer excursions nocturnes. De duro en duro, vaig gartar-

I fent pedrades...

Les meves aficions eren anar a menjar coco al moll (d'aleshores me vé aquesta debilitat pel coco que tants diques totes me costa) i fer pedrades

nè un grapat. Un dia vaig ensopegar i vaig rebre del carpò. Una francesa fou la culpable. La curació'm va pujar a mil cinccentes pessetes. Feu constar que are estic mes sà que una poma.

—?

—Sí, jo he tingut uu gran amor, però ella, la meua estimada, és morta. No parlém de coses tristes; ademés vosaltres no esteu per grans amors. Tampoc us parlaré de les conquestes de cada dia, perquè per a posar tant sols els noms de les dñes que se m'han rendit necessiterieu tot un número de MARGOT. Una vegada vaig estar a punt de casar-me però'l meu pare no va volguer. Are, n'estic molt content d'haver escoltat els concells del pare. La meua llibertat val més que l'amor d'una dñna. Avui tinc *relacions*, amb una artista que treualla al Paralel. Se diu Eulalia i anem tots dos tres dies per setmana a can Masquefa. De l'habitació m'en faig tes peles.

—?

Era una casada...

—Què com m'agraden les dñes? Castanyes i que tinguin lo séu. Rès d'idealismes. En materia d'amor, com a bon fill de Sans estic per lo clàssic. No'm vinguen amb plantes ni amb refinaments de París, soc jove i d'empenta...

—?

—El meu pare de tota la vida que's dedica al comerç de sacs buids. An a mí em volia fer treballar a l'establiment i va conseguir-ho una temporada. Lo que més m'agradava era guiar el carret. La Xula, l'haca de casa corre com el vent. D'aleshores me vé l'afició a l'hipisme. Are'm dedico a la equitació. De quan en quan me gasto un parell de drets amb un cavall. Fet i fet val més gastar-seles amb un cavall que amb una dñna. Que us en sembla si em fés fer una livita vermella com aquelles que's porten al concurs hipic..? Vaig aprendre a ballar a Sans i me va ensenyar la meua xicota. Si m'haguessin vist ballant, rodant per les festes majors del *radio*! Després a l'*Iris* vaig aprendre'l ball modern. Al *Bosque de Palermo* vaig dessafiar un ballari professional, però allò de ballar amb piano sol no fèia per mí i quan en Papitu va obrir aquest Saló em va dir: «Vols venir a ballar a casa? Aixís com aixís som de la familia i estaràs bé.» I jo li vaig respondre: «Som-hi!»

—?

—Les belles arts m'encanten. En pintura, trobo que en Carlos Vázquez ha fet coses admirables. En materia de musica estic pels himnes patriòtics i especialment pel «Tipperary». He llegit molt: la meua obra predilecta és «El Conde de Montecristo». El millor periòdic del mon és MARGOT

aprendre'l ball modern...

La flor que prefereixo, la camelia; com Marguerida Gauthier. En política soc nacionalista republicà. Pensu que soc soci fundador de «Sang Nova».

— ?

— Sobre l'elegancia ting idees propies. S'ha de vestir exagerat que és la única manera de tenir personalitat. M'agraden els trajes a ratlles i les ermilles blanques. Ting un secret per a les corbates de llac i per fer el nus doncs cinc voltes a la corbata. Els meus proveedors son tots de Sans.

El meu sastre es en Carulla de Sans. La meua camiseria la Lola, una de les dónes més maques de Sans. El meu barreter l'Escobà, també de Sans. Me calço a ca'l Vaquer, de Sans aixis mateix. El meu barber no es de Sans per excepció: me serveix an aquella barberia dels mirallets que hi ha al carrer de Sant Pau...

Moltes coses més ens va dir el Princep però les unes pel seu caracter massa íntim, les altres per la seva massa enlairada filosofia, hem de callarles per avui.

Tocaven un pas doble. L'Angel corregué, a ballar. Io amb una dama russa qu'l demanava. Una parella castiça començà també a ballarla. Eren en Dario que acaba de heredar per tercera vegada i la Carmen la seva fidel enamorada. Apagaren els llums. La Mercedés va demanar-nos una pesseta per a jugarla al set i mitg...

EL CAVALLE ATREVIT.

LA SETMANA ENTRANT

MEMORIES D'UN CAP DE TRONS

GRAN TEATRE ESPANYOL

4 Unics i Elegants balls de disfreses 4

➤ VIDAL ➤

PER a ELS DISSABTES 3, 10 i 17 i EL DIMARS 20 FEBRER

AVUI DISSABTE, Segon Ball. Nit «Ideal» i Concurs de

Pentinats. Per a títols i localitats—Casa VIDAL—Rambla de les Flors, 12. Camiseria i en aquest Teatre.

PAS POSSIBLE!!

TWO-STEP

Darrera creació del Professor WORSLEY

Editat per la «Unió Musical Espanyola», abans DOTESIO
PORTAL DEL ANGEL, 113-BARCELONA

Galeria de dónes hermoses

Pedrin

En el viure nocturn barceloní, la Pedrin es el grà de pebre de que parla l'Evangeli. Això de Pedrin ni ella mateixa ha sapigut explicarnos perquè li diuen. El seu nom veritable es Gloria Doria, nom de dogaresa. (1) La seva patria es Biscaia, però ha estat recriada a Madrid. Viu al carrer de Margalit, adalt de tot i pel seu temperament rebel hi ha qui, recordant a la heroïna de Montmartre cantada per Charpentier, li diu la Louise del Poble Sec.

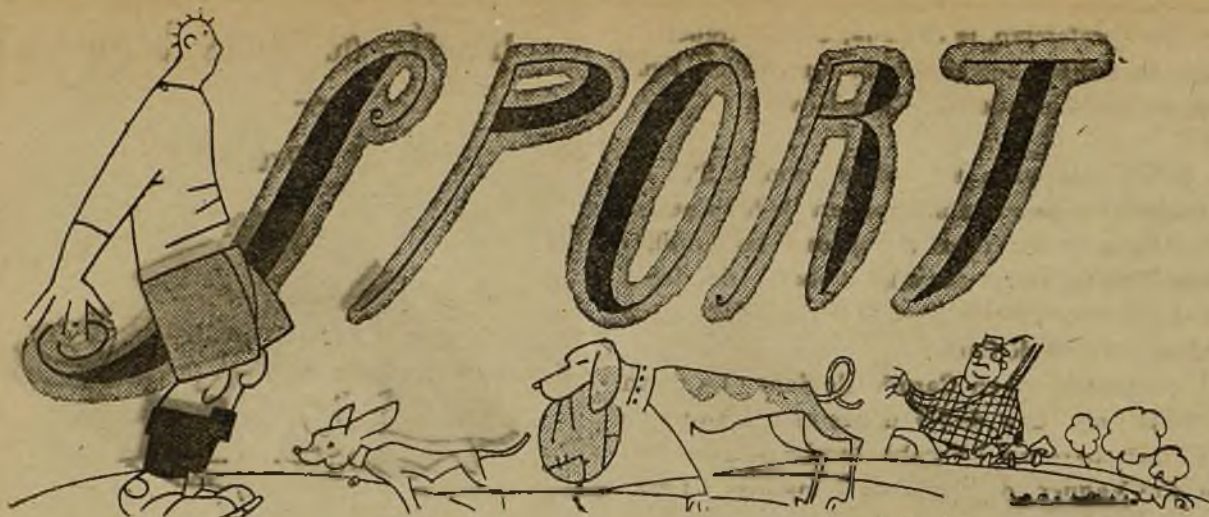
La Pedrin fa de artista per veritable vocació i per la seva gracia nadiua, perquè la seva veu es aproximadament la d'un canari femella. Ella mateixa ens deia un dia: —*Qué, golletes; ¿os gusta «verme» cantar?*

Té posat d'ingenue però es tot lo contrari. Està pels set pecats capitals i espera que n'inventin de nous, per a abandonar-s'hi. Però al costat d'un sistema nirviós fet de cordes de violí té lo que s'en diu un cor de perles. Una vegad ase va barallar amb la familia i s'emportà de casa a la seva germana i al seu nevot, «los únicos — com ella'ns deia — que no pueden ganarse la vida».

Una temporada va estar a les ordres de Mamà Pilar. Aleshores se va aflaquir cinc kilos. Té una amistat íntima per la Nena. La seva debilitat es la llengua italiana, la llengua del Dant i de Petrarca i sobre tot de Boccaccio.

I no diem res més perquè amb la Pedrin no volem ésser indiscrets de massa que'ns le estimem.

(1) Ha estat deixeble predilecta den Gluer de los Rios i té quatre anys de batxillerat.

SPORTS DE NEU

LA SETMANA DE RIBAS

Això del Sport, cavallers, és una mena de sacerdoti amb vistes al manicomi. Fins fa pocs anys, a Barcelona, la gent era ordenada, equilibrada. Quan feia calor, cercava la fresca i prenia *mantecados* a l'«*Horchateria Valenciana*» i quan feia fred, es quedava a caseta, a la vora del braser, fent el tuti i altres jocs més o menys íntims i propis per a escalfar. Però avui, *gracias* al Sport, tot ha canviat i al istiu, vinga a reunir coses per a suar i al ivern, vinga pendrer banys de mar, amb gran alegria quan el senyor Soler, fa sapiguer que l'aigua està a sis graus, i vinga correr i revolcar-se per la neu, amb l'escusa de que's celebra un concurs. N'h han molts que agafen una *calipandria* i hi deixen la pell, però,

«Què volen fer-hi? el Sport s'ho porta. Són gangues del ofici; diuen els parents del difunt i encare que exteriorisin que aquest era un benèit i un tonto, interiorment l'admiren i fins senten per a ell com una veneració. «El Sport, el seu somni d'aurat, l'ha portat a la caixa Pobret!...» Durant aquets dies, a Ribas, s'ha celebrat la «Setmana de Sports de neu», qu'organitza el venerable «Centre Excursionista». Per casualitat hi ha hagut neu i han pogut fer el fet. Una colla de buròcrates de bona casa, en unió d'un altra colla d'industrials dels del ronyó cobert, s'han posat aquells llistonets als peus i s'han assegut en aquelles cadiretes sense *asiento*, comensant a correr, millor

dit, a rodolar per aquelles valls i encontrades... I dic rodolar, perquè, de què els hi ha de venir, als fills de la nostra Barcelona, sapiguer manèijar aquelles fustes? Que no ho comprenen, que son nats en una «*Ciudad de invierno*», i que amb lo que fan, posen en ridícol a n'en Folch i Torras *primero* i a tota la «Atracció de forasters»? No tinguin por que els fills de Niça hi acudissin a un Concurs de neu neulida, que s'organitzés en llur patria. Això fóra un descàndit. Neu? Si és una vergonya que parli de neu una ciutat mediterrània i de *invierno*, per més senyes!... Concursos de lava i de *zambullidas* ignees, s'haurien d'organitzar entre nosaltres... De transpiració humana, d'*ardencia* espontània. No sabriem que fer-hi en aquets concursos, però tampoc sabem què fer-hi en els de neu i ens deshonren i desacrediten com a sers *invernales*...

Hi ha anat molta gent a Ribas. Una colla de estrangers, que són els que més hi entenen en això del granísat natural, i una pila de naturals de la ciutat llatina. Aquets s'hi troben tan perduts, qu'hi han acudit de dos en dos, com aquells *quintos* baturos, que'ls diumenges a la tarde es passeijen per la plaça de Catalunya, donant se les mans, per a no esgarriarse...

Els Vidal i Ribas hi han anat per a honrar l'*apellido* matern. Els Tayà, descendents d'aquells de la fusta, els barcos, «La Publicidad» i la tinta xina, perquè de passada s'arribaran fins a la Vall d'Aràn, per a comprar una talla. Els Arruga perquè fa home.

Els Armangué, per a fer relacions i contractar «*David*» de la dècima serie, que no poden comensar a entregar fins a l'Agost del 1919...

Celebraré que a tots els probi i que els hi duri molts anys l'afició al *mantecado* celestial. Jo, què volen que'ls digui, trobo més substàncios el de la Rambla cantonada al carrer de l'Unió! Va a gustos això.

REGALESTIA

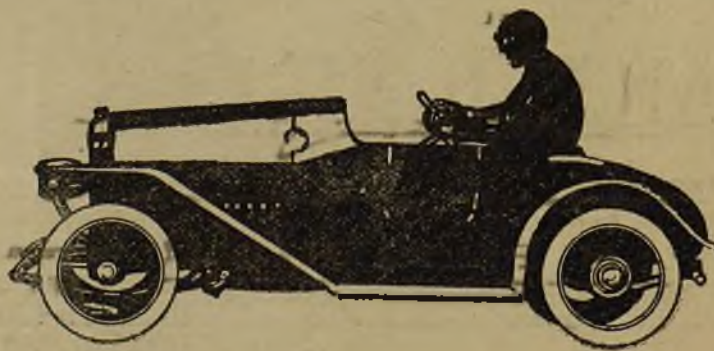
I D E A L
COTXET AUTOMÒVIL

Gran triomf a la carrera 2.ª volta a Catalunya

2 COPES PLATA. PREMIS EXCEPCIONALS.

AQUEST COTXET ES L'ADOPTAT DEFINITIVAMENT PELS SPORTMENS

TALLERS HERETER S. A. BARCELONA, SALO DE EXPOSICIÓ I VENDA: PASSEIG DE GRACIA 90

JA HA OBERT!!

La gran sastreria

F. Morell T. Durango

RAMBLA CATALUNYA, 40

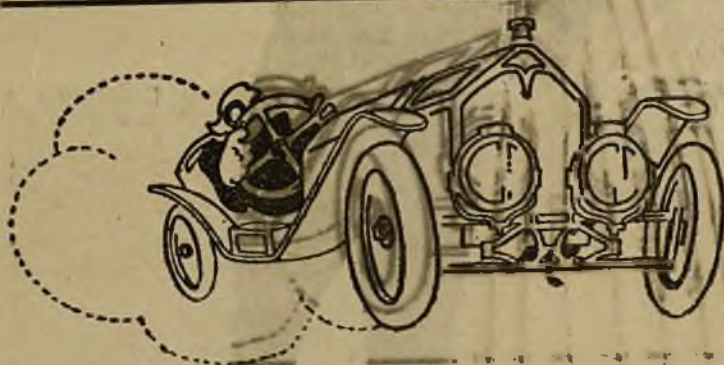
— VESTIM BÉ, BÒ I BARATO —

Trajos fets	desde 35 a 40 pessetes
» a mida	» 60 a 100 »
Ermilles fantasia.	» 8 »
Pantalóns	» 15 »
Trajos sport	» 60 »

Uniformes de totes classes a preus especials. Impermeables,
Gran assortit en camiseria i corbateria.

Panyos del país i estrangers.

DAVID

DAVID

DAVID

DAVID

DAVID

POLICLINICA

Tallers, 55 i 57, pral.

UROLOGIA - AVARIOSIS I PELL

PELUQUERIA "LEON DE ORO"
DE

ANTON VIGENS

SERVEI ANTISÈPTIC ESMERAT

ABONOS: 10 Serveis a 2 ptes. i a preus convencionals
Servei Permanent Masatge Elèctric

Gompte del Asalt, 22, - BARCELONA

LA RESERVA

Informe i vigilància, recerca particulars

DETECTIVES

Averiguacions, Consultori Jurídic
Cobro de crèdits sense gastos per l'acred-
der-agentes y corresponents en tot el mon
Director: E. GALIANA
(Detective)

57 FERNANDO, 57

Tirant - Benefactor

PATENTAT

Per al desentrotill del pit de les
senyores, homes i nens

Els ven a la casa Sres. "Eduard
Schilling, S. en C." Barcelona,
Madrid, Valencia i el fabricant
d'elàstics i fil·la-cames "Smart"

AMADOR ABSINA

Riera Sant Joan, 8.- Barcelona

qui enviarà follet gratis a qui el demani

ELL.—Jo al menys he perdut 5 kilos.

ELLA.—Doncs jo, em sembla que aviat entraré en l'excés d'equipatge.